N.F.S. Grundtvig “Rønnebæksholm. (i September 1854)”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.20, november 2022

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket,* 1854 (SJ: 1086)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 8

US *Udvalgte Skrifter* 10

VU *Værker i Udvalg* 8

Teksten er etableret af Kirsten Vad
Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Stine Guldahl Holst og Krista Stinne Greve Rasmussen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Klaus Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2026

Rønnebæksholm.

(i September 1854).

1 Her, hvor, nyt paa gamle Dage,
Oldtids Skjald fandt Huus og Hjem,
Fandt en Frue uden Mage
Til hver Dronning-Syssel nem,
Her, som i en Verden øde,
Sidder nu jeg hos den Døde.

2 |VU:385Død er hun, som *Diser* daane,
Skyde Dødeligheds Hamm,
Sees ei under Soel og Maane
Meer med *Disers* Glands og Bram,
Skjule sig for Støvets Øie,
Svinge sig til *Gudhjems* Høie!

3 Seer jeg til de grønne Skove
Og det røde Rosenblad,
Seer jeg til den blanke Vove
Og den lange Bakkerad,
Øiets Lyst, til *Disen* bundet,
Er med hendes Glands forsvundet!

4 Lytter jeg til hver en Side,
Hveden mig imøde klang
Vøluspaa og Gudruns Kvide,
Vise-Nyn og Psalme-Sang,
Ørets Fryd, til *Disen* bundet,
Er med hendes Røst forsvundet!

5 |PS:98Leder jeg om Hjerte-Skiødet,
Netop til mit Hoved skabt,
Saa i Aanden, som i Kiødet,
Ei et Hovedhaar gik tabt,
Foer jeg end med alle Vinde,
Det er ei paa Jord at finde.

6 **|[A:2]**|VU:17Dog, hvad sidder jeg og siger,
Hjerteklemt og hovedør,
Medens ind ad Døren kiger
Til mig *Disen,* som ei døer,
Smiler ned fra *Gudhjems* Høie
Til mig gjennem *Fredriks* Øie!

7 Ja, mens jeg min Armod klager,
Sikkert rig jeg er endnu,
|VU:386Lykken giver før hun tager,
Kom betids mit Tab ihu,
Derfor *Disen,* før hun døde,
Skulde mig sit Liv gienføde.

8 Skikkelsen er kun for Øiet,
Liv og Hjerte gaaer for alt,
Disen, med mig sammenføiet,
Efter begge er opkaldt,
Disen, giennem dunkle Gange,
Dages vil i *Fredrik Lange!*

9 End det er kun atten Uger,
Siden Lyset først han saae,
Mænd og Kvinder, som dem huger,
|PS:99Dristig giætte kan derpaa:
Hvem han ligner, hvad han lover,
Hvad hans *Følgje* ruger over.

10 Seer jeg ved hans Smil, det søde,
Indad Gluggen under Braa,
End de valne Kinder gløde,
Og de blege Læber spaae:
Han, som *Livets Frugt,* den ægte,
Skal paa Hjerte-Roden slægte!

11 *Ordet,* som alt Graaden stiller,
Kalder Engle-Smilet frem,
Ordet ham paa Læben spiller,
|**[A:3]**Tungen laller lærenem,
Vil, med Hjertet til sin Amme,
Brat i Aande Ord udstamme;

12 |US:18Og naar Bladet han fra Munden
Blæser med sit Aandepust,
Da en Bavn fra Hjertegrunden
Sees skal paa Høi opblust,
Kiendes let det skal paa Flammen,
Hvad i ham er smeltet sammen!

13 |VU:387Det er *Disen* rosenmundet,
Øresæl fra Sanger-Hall,
Uopløselig forbundet
Med sin gamle Kæmpe-Skjald,
Det er *Ydun* op ad Dage
Med Guld-Æblerne til *Brage!*

14 |PS:100Længe dog før Læben svulmer,
Føder alt hvad Aanden vil,
Mens kun under Asken ulmer
Gnisten til den store Ild,
Ad Længangen jeg skal finde
Disen min, hvor hun er inde.

15 Ja, forvindes skal min Smerte,
Naar jeg seer, ved Gnisten rød,
Faders Aand i Moders Hjerte,
Hoved hans i hendes Skiød,
Deres Luer, deres Syner,
Hvor i Løn de sammenlyner!

16 Kom da, *Fredrik!* lad mig trykke
Som en Drot dig til min Barm!
Lad mig løfte, som min Lykke,
Høit dig paa min gamle Arm,
Kvæde kiækt: jeg vandt dog Prisen,
Alt er min Guldæble-Disen!

17 Gaard og Gavle, Skov og Have,
Hvad mig her blev kiært tilforn,
Selve Disens *Vennegave:*
Sommerhuset med sit Taarn,
Alt hvad der er *ikke hende*
Rolig kan jeg Ryggen vende.

18 |US:19Til vor Søn jeg frit tør sige:
Du var hende, hun er dig,
Aldrig hun fra os kan vige,
|VU:388|PS:101Følger hvor du gaaer med mig,
Saa alt hvad mit Hjerte savner
Trøstet jeg i dig omfavner.

19 |**[A:4]**Visnet vel paa Disens Kinder
Er den rige Rosenflor,
Dog omblaanet af Kiærminder
Disen stadig hos mig boer,
Dem selv Vintren ei kan tvinge,
Ved hvert Solglimt de udspringe.

20 Seer jeg til de grønne Skove
Og det røde Rosenblad,
Seer jeg til den blanke Vove
Og den lange Bakkerad,
Andre Farver alle svinder,
Alting blaaner som Kiærminder.

21 Som Kiærminden blaalig flammer
Lyset hver en Aftenstund,
Naar i *Disens* Sovekammer
Øiet lukker sig til Blund,
Og hvert Hovedhaar det mindes,
Hvad ei meer i Verden findes.

22 Og mens end den Port staaer aaben,
Hvorudad jeg Disen saae,
For Kiærminder med Dugdraaben
Giælde Skjaldens Øine blaa,
Saa om Disens Rosenkinder
Mindet kun med dem forsvinder.

23 |PS:102Her, hvor, nyt paa gamle Dage,
Oldtids Skjald fandt Huus og Hjem,
Fandt en Frue uden Mage
Til hver Dronning-Syssel nem,
Her og end er af Høisangen
Levnet Liv i Efterklangen!

N. F. S. Grundtvig.